

Sygn. akt IV Ppm 71/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2016 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **Urzędu Gminy w P.**

przeciwko **R. B.**

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, zapłatę

I. pozbawia wykonalności w całości tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 26.10.2015 r. w sprawie sygn. akt VII Pa 90/15, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 30.04.2015 r. w sprawie sygn. akt IV P 14/15, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze Wydziału VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 03.12.2015 r.;

II. zasądza od pozwanego R. B. na rzecz strony powodowej Urzędu Gminy w P. kwotę 1.626,00 zł (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia sześć złotych 00/100)z ustawowymi odsetkami od dnia 22.12.2015 r. do dnia zapłaty,

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 2.703 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sygn. akt IV Ppm 71/16

UZASADNIENIE

Strona powodowa Urząd Gminy w P., reprezentowany przez Wójta Gminy P., działający przez zawodowego pełnomocnika, pozwem z dnia 31.12.2015r. przeciwko R. B. wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze Wydziału VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt VII Pa 90/15 z dnia 26.10.2015r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze Wydziału IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt IV P 14/15 z dnia 30 kwietnia 2015r. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze Wydziału VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 grudnia 2015r. w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kwoty 1.626,00zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2015r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana zarzuciła, że R. B. pozostawał w stosunku zatrudnienia z Urzędem Gminy w P. na podstawie umowy o pracę z dnia 01.02.2007r. Pismem z dnia 09.01.2015r. Wójt Gminy P. M. K. (1) złożył pozwanemu oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, którego przyczynę stanowiła likwidacji etatu Kierownika Referatu (...). Wskazano, że zgodnie z treścią pisma z dnia 09.01.2015r. pracodawca złożył oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który miał upłynąć z ostatnim dniem trzeciego miesiąca od chwili ustania przyczyny usprawiedliwionej nieobecności w pracy. Przyczyna ta ustala w dniu

17.05.2015r., z tych względów pracodawca przyjął, że z ostatnim dniem maja 2015r. rozpoczyna bieg trzymiesięczny okres wypowiedzenia. Dalej strona powodowa podnosiła, że pracodawca wypłacił pozwanemu łącznie 18.052,98zł, w tym następujące kwoty:

- 1.716,00zł tytułem wynagrodzenia za okres od dnia 18.05.2015r. do dnia 31.05.2015r., przypadający w okresie wypowiedzenia przyjętego przez Urząd Gminy w P.,
- 5.445,66zł tytułem wynagrodzenia za miesiąc czerwiec, przypadający w okresie wypowiedzenia przyjętego przez Urząd Gminy w P.,
- 5.445,66zł tytułem wynagrodzenia za miesiąc lipiec, przypadający w okresie wypowiedzenia przyjętego przez Urząd Gminy w P.,
- 5.445,66zł tytułem wynagrodzenia za miesiąc sierpień, przypadający w okresie wypowiedzenia przyjętego przez Urząd Gminy w P..

Nadto strona powodowa wskazała, że wypłaciła pozwanemu kwotę 16.336,98zł, tytułem odprawy w związku z rozwiązaniem umowy o pracę z przyczyn nie dotyczących pracownika (tj. w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia). Dalej strona powodowa wywodziła, że pozwany odwołał się od złożonego mu oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, domagając się zasądzenia kwoty 18.000,00zł z tytułu odszkodowania ze niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy. Ostatecznie Sąd Okręgowy na skutek apelacji zasądził od Urzędu Gminy w P. na rzecz R. B. kwotę 16.336,98zł tytułem odszkodowania za wypowiedzenie umowy o pracę z naruszeniem przepisów prawa pracy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 09.02.2015r. Dalej wskazywano, że z uwagi na to, że pracownikowi w związku z rozwiązaniem stosunku pracy, wypłacono odprawę w wysokości 16.336,98zł z tytułu rozwiązania umowy o pracę z przyczyn nie dotyczących pracownika oraz wynagrodzenie za okres wypowiedzenia w łącznej wysokości 18.052,98zł, pozwany niezasadnie wszczął egzekucję, którą prowadzi Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Jeleniej Górze – M. K. (2), pod sygn. akt Km 1868/15.

W konsekwencji strona powodowa złożyła pozwanemu oświadczenie o potrąceniu z dnia 18.12.2015r. Powód podniósł nadto, że prawomocny wyrok SO spowodował, że odpadła podstawa wypłaty pozwanemu wynagrodzenia za miesiąc maj, czerwiec, lipiec i sierpień, ponieważ wypowiedzenie wywarło swój skutek od dnia, w którym pracownik mógł się zapoznać z jego treścią, a zatem od dnia 16.01.2015r. Podniesiono również, że we wskazanych miesiącach pozwany nie pozostawał już pracownikiem powoda. Nadto podnoszono, że wniosek pozwanego o wszczęcie egzekucji był nieuprawniony, ponieważ w wyniku złożenia przez powoda oświadczenia o potrąceniu, wzajemne zobowiązania stron umorzyły się do wysokości wiarytelności niższej, tj. do kwoty 1.626,00zł, tj. wiarytelność Urzędu Gminy w wysokości 18.052,98zł – wiarytelność przysługująca R. B. w stosunku do Urzędu Gminy w P. w wysokości 16.426,98zł + 1.626,00zł. Strona powodowa podniosła, że R. B. kwotę tę powinien zwrócić Urzędowi Gminy w P., co uzasadnia żądanie zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda tej kwoty, tytułem zwrotu świadczenia nienależnego.

Pozwany R. B., działając przez zawodowego pełnomocnika, w odpowiedzi na pozew z dnia 03.02.2016r. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że strona powodowa dokonała wypowiedzenia umowy o pracę pozwanego z naruszeniem art. 41 k.p. (w czasie usprawiedliwionej nieobecności powoda w pracy) z jednoczesnym zastrzeżeniem, że bieg wypowiedzenia rozpocznie się dopiero po ustaniu usprawiedliwionej nieobecności powoda w pracy. Pozwany zarzucił, że oświadczenie to należało potraktować jako wydłużenie ustawowego terminu wypowiedzenia, zaś wydłużony okres wypowiedzenia był zgodny z wolą i interesem pozwanego. Pozostawanie pozwanego w tym czasie w zatrudnieniu nie naruszało prawa, a tym bardziej nie powodowało obowiązku zwrotu pobranego wynagrodzenia. Wg pozwanego wskazanie przez pracodawcę w wypowiedzeniu umowy o pracę dłuższego okresu wypowiedzenia niż wymagany nie stanowi naruszenia przepisów o wypowiedzaniu umów w rozumieniu art. 50 § 3 k.p. Pozwany wskazywał, że skoro Sąd Okręgowy w sprawie VII Pa 90/15 nie uznał za nieważne lub sprzeczne z prawem przedłużenie okresu

wypowiedzenia, to złożenie przez pozwanego oświadczenia z dnia 9 stycznia 2015r. o wypowiedzeniu umowy za trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia, którego bieg rozpocznie się po upływie usprawiedliwionej nieobecności w pracy spowodowało, że z mocy prawa skutek tego wypowiedzenia w postaci rozwiązania umowy o pracę został przesunięty na dzień 31.08.2015r. Pozwany uznał za bezpodstawne stanowisko strony powodowej, że pozwany pobierał od dnia 18 maja 2015r. do dnia 31 sierpnia 2015r. wynagrodzenie nienależne lub że wskutek wyroku Sądu Okręgowego z dnia 26 października 2015r., sygn. akt VII Pa 90/15 odpadła przyczyna świadczenia.

W odniesieniu do wskazanego przez stronę powodową potrącenia pozwany zarzucił, że w chwili dokonanego potrącenia nie toczył się proces o zwrot świadczenia nienależnego i według pozwanego zarzut potrącenia nie może wywoływać jakichkolwiek skutków. Komornik na podstawie zarzutu pełnomocnika strony powodowej wstrzymał egzekucję. Zarzucono również, że przede wszystkim brak istnienia wierzytelności powoda wyklucza możliwość zastosowania potrącenia. Nadto wskazano, że w rozpoznawanej sprawie należy rozważyć możliwość zakwalifikowania wypłaconego pozwanemu wynagrodzenia jako świadczenia spełnionego bez podstawy prawnej albo jej odpadnięcia. Podkreślono, że do daty ustania pracy stosunku pozwanego z powodem istniała podstawa faktyczna i prawna wypłaty przez pracodawcę spornego wynagrodzenia. Dodano, że zasądzenie odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy prawomocnym wyrokiem Sądu nie powoduje zatem, iż odpada podstawa prawna zapłaty wynagrodzenia za okres od 01.05. do dnia 31.08.2015r. i w konsekwencji tego rodzaju rozstrzygnięcia sądowego, wypłacone wynagrodzenie nie staje się świadczeniem nienależnym w myśl art. 410 k.c., ani nie odpadła po jego spełnieniu podstawa prawna rodząca obowiązek dłużnika do zwrotu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. B. był zatrudniony w Urzędzie Gminy P. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 02.01.2007r. do dnia 31.05.2016r. na stanowisku kierownika referatu gospodarki komunalnej.

R. B. w okresie od 05.12.2014r. do 17.05.2015r. pozostawał na zwolnieniu chorobowym.

(**dowód** : bezsporne)

W dniu 16.01.2015r. w czasie usprawiedliwionej nieobecności powoda w pracy pracodawca – Urząd Gminy P., w imieniu którego działał wójt Gminy – doręczył R. B. oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem z powodu likwidacji etatu kierownika referatu gospodarki komunalnej z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który miał upłynąć z ostatnim dniem trzeciego miesiąca od chwili ustania przyczyny usprawiedliwionej nieobecności w pracy.

Przyczyna usprawiedliwionej nieobecności w pracy R. B. ustała w dniu 17.05.2015r. i według Urzędu Gminy w P., termin trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia rozpoczął bieg z ostatnim dniem maja 2015r.

(**dowód** : bezsporne)

Urząd Gminy w P. wypłacił R. B. następujące kwoty:

- 1.716,00zł tytułem wynagrodzenia za okres od dnia 18.05.2015r. do dnia 31.05.2015r.,
- 5.445,66zł tytułem wynagrodzenia za miesiąc czerwiec,
- 5.445,66zł tytułem wynagrodzenia za miesiąc lipiec,
- 5.445,66zł tytułem wynagrodzenia za miesiąc sierpień.

(**dowód** : bezsporne)

Urząd Gminy w P. wypłacił R. B. kwotę 16.336,98zł tytułem odprawy w związku z rozwiązaniem umowy o pracę z przyczyn niedotyczących pracownika, tj. w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia.

(**dowód** : bezsporne)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze Wydziału IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 kwietnia 2015r., wydanym w sprawie sygn. akt IV P 14/15, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 października 2015r. zasądzono od strony pozwanej Urzędu Gminy w P. na rzecz R. B. kwotę 16.336,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 09.02.2015r. do dnia zapłaty. Ustalono, że wypowiedzenia R. B. umowy o pracę w czasie, gdy przebywał na zwolnieniu lekarskim, naruszało przepis art. 41 k.p.

(**dowód:** wyrok Sądu Rejonowego w J. Wydział IV Pracy i (...) społecznych z dnia 30 kwietnia 2015r., wydany w sprawie sygn. akt IV P 14/15 – k. 41, wyrok Sądu Okręgowego w J. G. VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 października 2015r., sygn. akt VII Pa 90/15 wraz z uzasadnieniem – k. 80 i k. 85 – 87)

R. B. wnioskiem z dnia 07.12.2015r. zainicjował postępowanie egzekucyjne przeciwko Urzędowi Gminy w P. o świadczenie pieniężne w wysokości 16.336,98zł tytułem należności głównej, odsetek ustawowych od kwoty 16.336,98zł od dnia 9 lutego 2015r. do dnia zapłaty oraz kwoty 90,00zł tytułem kosztów procesu. Kwota nie została jeszcze wyegzekwowana.

(**dowód** : akta Komornika Sądowego przy Sądzie R. ym w J. – M. K. (2) - Km 1868/15 , a w tym: wniosek egzekucyjny z dnia 07.12.2015r. – k. 1)

Urząd Gminy w P. pismem z dnia 18 grudnia 2015r. wezwał R. B. do zapłaty kwoty 1.626,00zł w terminie 2 dni od dnia otrzymania pisma, wraz z oświadczeniem o potrąceniu w związku z nienależnie pobranym wynagrodzeniem w okresie od 18.05.2015r. do dnia 31.05.2015r. oraz za czerwiec, lipiec, sierpień 2015r. Pismo z dnia 18.12.2015r. zostało doręczone R. B. w dniu 22.12.2015r. Pełnomocnik Gminy P. był umocowany do złożenia oświadczenia o potrąceniu.

(**dowód** : wezwanie do zapłaty wraz z oświadczeniem o potrąceniu z dnia 18.12.2015r. – k. 11-13 , potwierdzenie odbioru wezwania znajdujące się w aktach egzekucyjnych Komornika Sądowego przy Sądzie R. ym w J. – M. K. (2) - Km 1868/15 – k. 21 verte, pełnomocnictwo, k – 55)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na przedłożonych przez strony dokumentach, które nie były przez żadną ze stron kwestionowane – strony dokonywał odmiennej ich oceny i wywodziły z nich odmienne wnioski.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa domagała się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego wydanego w sprawie o sygn. akt IV P 14/15.

Podstawą żądania powoda był przepis art. 840 k.p.c., który stanowi że dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

a) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;

b) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które

nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie;

c) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Powód domagał się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego wobec faktu spełnienia egzekwowanego świadczenia przez złożenie pozwanemu oświadczenia o potrąceniu wierzytelności. Tym samym Sąd badał, czy potrącenie dokonane przez stronę powodową było dopuszczalne i skuteczne.

Podstawą potrącenia jest przepis art. 498 § 1 k.c., który stanowi, że gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Powód składając wobec pozwanej oświadczenie o potrąceniu powołał się na fakt, że odpadła podstawa prawna świadczenia, a więc świadczenie jest nienależne i wskazał jako podstawę art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 k.c.

Przesłankami skutecznego dokonania potrącenia są: wzajemność wierzytelności i ich jednorodność. Ponadto wierzytelność korzystająca z potrącenia musi być wymagalna, obie zaś – zaskarżalne.

Jak wynika z ugruntowanego stanowiska literatury - istnienie wymagalności obu roszczeń odnieść należy do skutków potrącenia, a mianowicie do umorzenia wierzytelności. Powinno ono nastąpić nie wcześniej niż w chwili, gdy stają się one wymagalne. Wymagalność oznacza możliwość, aby wierzyciel żądał spełnienia świadczenia przez dłużnika. Wymagalna musi być wierzytelność tego, kto potrącenia dokonuje.

Wierzytelność pozwanego bez wątplenia była wymagalną wierzytelnością pieniężną. Wierzytelność strony powodowej również była wierzytelnością pieniężną oraz w ocenie Sądu – wymagalną. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem Sądu Najwyższego roszczenie z tytułu nienależnego świadczenia, mającego taki charakter

już w chwili spełnienia, staje się wymagalne od tej chwili (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CKN 769/00, publ. LEX).

W ocenie Sądu świadczenia wypłacone pozwanemu były świadczeniami nienależnymi już w dacie ich wypłaty.

Zgodnie bowiem z przepisem art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Zgodnie zaś z treścią art. 410 § 2 k.p. świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Zgodzić się należało w tym miejscu ze stroną powodową, że świadczenie pobrane przez pozwanego tytułem wynagrodzenia za miesiące: maj (od dnia 18 maja 2015r. do dnia 31 maja 2015r.) czerwiec, lipiec i sierpień było nienależne, przy czym w ocenie Sądu było nienależne już w dacie jego spełnienia. Wypowiedzenie umowy o pracę zgodnie z przepisem art. 61 k.c. wywarło swój skutek od dnia, w którym pozwany mógł się zapoznać z jego treścią, tj. od dnia 16.01.2015r., a więc stosunek pracy uległ rozwiązaniu w dniu 30.04.2015r.

Podzielić bowiem należy stanowisko zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 października 2015r., sygn. akt VII Pa 90/15, z którego wynika, że rozwiązanie stosunku pracy za wypowiedzeniem następuje poprzez oświadczenie złożone przez jedną ze stron tego stosunku drugiej. Zgodnie z treścią art. 300 k.p. w zw. z art. 61 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. W przypadku pozwanego

był to 16.01.2015r. Wypowiedzenie umowy o pracę jest to wypowiedzenie, którego treść należy poczytywać w oparciu o okoliczności. Z oświadczenia tego wynika jasno i konkretnie, że zamiarem strony powodowej było rozwiązanie stosunku pracy z zachowaniem okresu wypowiedzenia.

Pozwany zarzucał, że zawarty w wypowiedzeniu umowy o pracę powoda zwrot „z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynie z ostatnim dniem trzeciego miesiąca od chwili ustania przyczyny usprawiedliwionej nieobecności w pracy” stanowi umowne przedłużenie okresu wypowiedzenia, które jako że było zgodne z wolą i interesem pozwanego, jest dopuszczalne. W ocenie Sądu nie można użytego w wypowiedzeniu umowy o pracę sformułowania „z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynie z ostatnim dniem trzeciego miesiąca od chwili ustania przyczyny usprawiedliwionej nieobecności w pracy” poczytywać jako woli pracodawcy umownego przedłużenia okresy wypowiedzenia. Sąd miał na uwadze, że wprowadzić nic nie stoi na przeszkodzie, aby strony przedłużyły okres wypowiedzenia i w ten sposób wzmocniły trwałość stosunku pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z 9 listopada 1994 r., I PZP 46/94). Wynika to z zasady swobody umów, która sprowadza się do tego, że kontrahenci mogą go ułożyć według własnego uznania (art. 353¹ k.c. w zw. z art. 300 k.p.). Niemniej jednak takiego charakteru i celu – mając na uwadze okoliczności sprawy – z pewnością nie miało złożone powodowi wypowiedzenie umowy o pracę. Strona powodowa chciała bowiem skutecznie i z wpływem podstawowego wyznaczonego przez przepisy kodeksu pracy trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, zakończyć stosunek pracy, jaki ją łączył z pozwanym. Strona powodowa, jak wynika z treści wypowiedzenia, od początku zakładała, że okres wypowiedzenia umowy o pracę pozwanemu będzie trwał trzy miesiące. Bieg terminu określonego przez stronę pozwaną jako trzymiesięczny rozpoczął bieg od 16.01.2015r., co znajduje potwierdzenie w uzasadnieniu Sądu Okręgowego.

Wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze ma przy tym znaczenie tylko dla oceny momentu, w którym Urząd Gminy dowiedział się, że nie był wobec pozwanego R. B. zobowiązany do wypłaty świadczeń za okres od 18.05.2015r. do 31.08.2015r.

Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie uznał, że strona powodowa skutecznie złożyła pozwanemu oświadczenie o potrąceniu z dnia 18.12.2015r. Wskazać należy, że potrącenie to ma charakter merytoryczny. Należy odróżnić bowiem czynność materialnoprawną, której celem jest lub było doprowadzenie do wygaśnięcia wzajemnego zobowiązania, od procesowego zarzutu potrącenia, mającego na celu oddalenie powództwa w całości lub części. Dokonanie potrącenia jest jednostronną czynnością materialnoprawną, do której dojść może w ramach postępowania sądowego bądź poza nim. W trakcie postępowania sądowego uprawniony może połączyć w jednym oświadczeniu obie czynności: złożenie oświadczenia woli o potrąceniu i zgłoszenie zarzutu potrącenia. Oświadczenie woli o potrąceniu wywołuje skutek prawny od chwili złożenia go w taki sposób, ażeby druga strona mogła się z nim zapoznać (art. 61 k.c.). Z chwilą dojścia do adresata oświadczenia tego nie można bez jego zgody odwołać; działa ono z mocą wsteczną od chwili, w której potrącenie stało się możliwe (art. 499 k.c.).

Nietrafny przy tym był zarzut pozwanego, że składający oświadczenie o potrąceniu pełnomocnik strony powodowej nie był do tego umocowany. Strona powodowa przedłożyła bowiem na dowód stosownego umocowania pełnomocnictwo z dnia 18.12.2015r. (k.55).

Wobec powyższego strona powodowa prawidłowo dokonała potrącenia.

Wobec skutecznego złożenia oświadczenia o potrąceniu wzajemne zobowiązania stron uległy umorzeniu do wysokości wierzytelności w niższej wysokości, bowiem wierzytelność pozwanego to kwota 16.336,98zł, zaś wierzytelność Urzędu Gminy w P. to kwota 18.052,98zł (18.052,98zł – 16.336,98zł = 1.626,00zł).

Powyższe wskazuje, że po stronie pozwanego nie istnieje żadna wierzytelność, a pozwany jest zobowiązany do zapłaty kwoty 1.626,00zł na rzecz strony powodowej.

Z tych względów Sąd w oparciu o treść art. 840 k.p.c. uwzględnił powództwo w całości, tj. pozbawił wykonalności w całości tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 26.10.2015 r. w sprawie

sygn. akt VII Pa 90/15, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 30.04.2015 r. w sprawie sygn. akt IV P 14/15, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze Wydziału VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 03.12.2015 r. oraz zasądził od pozwanego R. B. na rzecz strony powodowej Urzędu Gminy w P. kwotę 1.626,00 zł (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia sześć złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 22.12.2015 r. do dnia zapłaty – orzeczenia w punkcie I i II wyroku.

Orzeczenie o odsetkach zostało oparte na treści art. 481 § 1 k.c., przyjmując jako datą ich początkowego naliczania od daty doręczenia wezwania do zapłaty wraz z oświadczeniem o potrąceniu, tj. od dnia 22.12.2015r.

Strona powodowa proces wygrała i w związku z tym na zasadzie wynikającej z treści art. 98 k.p.c. należał się jej zwrot od pozwanego kosztów postępowania, na które składały się: opłata od pozwu – 903,00zł (5% x (1.626,00zł + 16.427,00zł)), wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika – 1.800,00zł (§ 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 września 2002r., w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, obowiązującego w niniejszej sprawie w związku z wytoczeniem powództwa w dniu 31.12.2015r.

W związku z powyższym orzeczono jak na wstępie.